

Sygn. akt VI Ka 1347/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Adam Bednarczyk (spr.)

Sędziowie: SO Anna Kalbarczyk

SO Anna Zawadka

protokolant: p.o. protokolant sądowy Aneta Kniaziuk

po rozpoznaniu dnia 9 stycznia 2017 r.

sprawy K. S. córki J. i H. ur. (...) w P. oskarżonej o przestępstwo z art. 212 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego i obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 14 czerwca 2016 r. sygn. akt VIII K 612/12

Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. w punkcie II. części dyspozytywnej uzupełnia podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonej K. S. kary grzywny uzupełnia o art. 4 § 1 k.k.;
2. w punkcie III. części dyspozytywnej podstawę prawną orzeczenia wobec oskarżonej K. S. nawiązki uzupełnia o art. 4 § 1 k.k.;
3. w punkcie IV. podstawę prawną orzeczenia wobec oskarżonej K. S. obowiązku probacyjnego uzupełnia o art. 4 § 1 k.k. i określa czasokres umieszczenia wpisu na stronie internetowej Fundacji (...) na okres 3 (trzech) miesięcy;
4. na podstawie art. 72 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku zobowiązuje oskarżoną K. S. do usunięcia wpisów zamieszczonych na stronie internetowej Fundacji (...) objętych czynem przypisanym oskarżonej w terminie 2 tygodni od uprawomocnienia się wyroku;
5. w pozostałej części tenże wyrok utrzymuje w mocy;
6. zasądza od K. S. na rzecz oskarżyciela prywatnego kwotę 1845,00 zł (tysiąc osiemset czterdzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej ;
7. zwalnia K. S. od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Adam Bednarczyk SSO Anna Kalbarczyk SSO Anna Zawadka

VI Ka 1347/16

UZASADNIENIE

K. S. została oskarżona o to, że:

W okresie od dnia 27 listopada 2011 roku do dnia 16 czerwca 2012 roku za pomocą środka masowego przekazu w postaci internetu, na powszechnie dostępnym forum internetowym Fundacji (...) pomówiła Fundację (...)

w ten sposób, że zarzuciła jej:

- odpowiedzialność za zły stan schroniska dla zwierząt w K.,
- cyniczne uprawnienie autokreacji kosztem zwierząt ze schroniska w K. oraz kosztem starego człowieka,
- wielokrotne wprowadzanie w błąd organów ścigania, w związku z czym Policja miała składać do prokuratury zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa,
- wykańczanie ludzi bez wyroków, na wzór działań podejmowanych przez A. H., przy użyciu bandziorów wyciętych z wszelkich cech ludzkich, które to działania fundacji (...)! M. S. (1) przyplącała wylewem,
- zakup terenu pod schroniskiem w K. od na wpół przytomnego M. S. (3),
- chęć wywiezienia M. S. (1). na taczkach i usilne modlitwy o jej śmierć,
- miłowanie się we własnych interesach, w wyniku czego M. S. (1) żyje w głodzie, zimnie i permanentnym stresie a dodatkowo jest poniewierana, okradana i traktowana jako śmieć;
- kierowanie się nie interesem zwierząt, ale chęcią przejęcia gruntu;
- umieszczenie starych koni w niewiadomym miejscu, którym mogą być wystawy, miejsce w którym konie pracują pod siodłem lub rzeźnia;
- wydanie dziesiątków milionów na zakup ziemi przy jednoczesnym proszeniu o wpłaty na utrzymanie kilkudziesięciu psów, przez co poniżyła Fundację (...) w oczach opinii publicznej i naraziła na utratę zaufania potrzebnego dla prowadzenia działalności w zakresie ochrony zwierząt, **tj. o czyn z art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.**

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie wyrokiem z dnia 14 czerwca 2016 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 612/12 orzekł:

- I. Oskarżoną K. S. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z tą zmianą w opisie zawartym w czwartym odnośniku zarzutu, że oskarżona pomówiła fundację (...) poprzez porównanie jej do działań bojówkarzy nazistowskich, mających na celu wykańczanie ludzi bez wyroku, które to działania fundacji (...) M. S. (1) przyplącała wylewem oraz wyeliminowanie z opisu czynu trzeciego odnośnika zarzutu i za to na podstawie art. 12 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał ją, zaś na podstawie art. 212 § 2 k.k. wymierzył jej karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na kwotę 40 zł;
- II. Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 2 k.k. wykonanie orzeczonej w punkcie I kary grzywny warunkowo zawiesił na okres 2 lat tytułem próby;
- III. Na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonej K. S. nawiązkę w kwocie 3000 zł na rzecz oskarżyciela prywatnego Fundacji (...);
- IV. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązał oskarżoną K. S. do przeproszenia Fundacji (...) przez umieszczenie wpisu na stronie internetowej fundacji (...) w terminie 2 tygodni od uprawomocnienia się orzeczenia;

V. Na podstawie art. 628 pkt 1 k.p.k. zasądził od K. S. na rzecz oskarżyciela prywatnego poniesione przez niego koszty procesu w kwocie 6.511,50 zł tytułem zwrotu zryczałtowanej równowartości wydatków w sprawach z oskarżenia prywatnego oraz z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika, w pozostałym zakresie zwalniając oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się obrońca oskarżonej i pełnomocnik oskarżyciela prywatnego.

Obrońca oskarżonej zaskarżył wyrok w swojej apelacji w całości na korzyść oskarżonej, jak i zaskarżył część postanowienia dotyczącego zasądzenia zwrotu kosztów procesu. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to naruszenie art. 2 § 1 pkt 1, art. 7, art. 410 oraz art. 425 § 1 pkt 2 zd. drugie k.p.k., polegające na: częściowej, a nie całościowej ocenie dowodów z treści wpisów oskarżonej na forum, przez co Sąd ustalił nieprawidłowy stan faktyczny, nadto pominięciu w uzasadnieniu wyjaśnienia, dlaczego Sąd oparł się na treści zarzutów wskazanych przez oskarżyciela, nie na pełnej treści wpisów, jak również dowolnej, a nie swobodnej, ocenie dowodów z zeznań świadków, poprzez danie wiary świadkom związanym z oskarżycielem prywatnym, a jednocześnie z takiej samej przyczyny ograniczenie wiarygodności świadków powołanym przez obronę, podczas gdy zeznania tych ostatnich potwierdzały prawdziwość wpisów dokonanych przez oskarżoną, więc mogły stanowić o zastosowaniu kontratypu z art. 213 § 2 pkt 1-2 k.k. Jak również oparciu się na zeznaniach świadków, którzy nie posiadali wiedzy co do stanu schroniska w okresie objętym aktem oskarżenia- nie oparciu się przez Sąd I instancji na doświadczeniu życiowym, poprzez pominięcie tego, że język używany na forum internetowym różni się- od ogólnie przyjętego na co dzień, przez co sąd błędnie ocenił sens wypowiedzi we wpisach, a w rezultacie błędnie ustalił stan faktyczny.

- błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mające wpływ na jego treść, a polegające na: ustaleniu, że zamiarem oskarżonej przy dokonywaniu wpisów było pomówienie oskarżyciela, podczas gdy to nagłośnienie nieprawidłowości wobec M. S. (1) i zwierząt obecnych na terenie byłego schroniska w K. było rzeczywistą przesłanką działań oskarżonej, co wprost stanowi o braku zamiaru popełnienia zarzucanego jej czynu. Ustaleniu, że jest bezsporne, że treść wpisów będących przedmiotem zarzucanego czynu odpowiada zarzutom oskarżyciela prywatnego, podczas gdy tylko w części są one zgodne, że nie wypełniają znamion zarzucanego czynu. Ustaleniu, że wpisy będące podstawą aktu oskarżenia dotyczą oskarżyciela, podczas gdy dotyczą one kilku osób, i tylko w części odnoszą się do Fundacji (...). W razie nieuwzględnienia zarzutów wymienionych wyżej, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary, poprzez orzeczenie grzywny i kary nawiązki nieadekwatnie wysokich w stosunku do możliwości zarobkowych i majątkowych oskarżonej. Zaskarżył ponad kwotę 1 092 zł plus 300 zł, łącznie 1392 zł zasądzenie zwrotu kosztów procesu, gdyż koszty te są nieuzasadnienie wysokie i nie powinny obciążać oskarżonej. Wskazując na powyższe, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonej za niewinną zarzucanego jej czynu ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i zwrócenie sprawy do ponownego rozpatrzenia. W razie uwzględnienia pierwszego wniosku, wniósł o zasądzenie od oskarżyciela na rzecz oskarżonej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje oraz obciążenie go kosztami postępowania.

Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego w swojej apelacji zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, środkach karnych i obowiązkach związanych z poddaniem sprawcy próbie. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił w ramach podstawy powołanej w art. 438 pkt 4 rażąco niewspółmierność orzeczonej kary i środka karnego, a ponadto nieuzasadnioną odmowę orzeczenia obowiązku usunięcia wpisów, jak również zaniechanie orzeczenia na jaki czas mają zostać opublikowane przeprosiny. Wobec powyższego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie wobec oskarżonej: kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 3 lata oraz grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł każda; nawiązki na rzecz oskarżyciela prywatnego w kwocie 10.000 zł; zobowiązanie oskarżonej do przeproszenia oskarżyciela prywatnego poprzez zamieszczenie wpisu na stronie internetowej Fundacji (...) na okres 5 lat w terminie 2 tygodni od uprawomocnienia się orzeczenia; nakazanie

oskarżonej usunięcia wpisów z forum internetowego Fundacji (...). Ponadto, wniósł o zasądzenie od oskarżonej na rzecz oskarżyciela prywatnego zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Mając na uwadze to, że wniosek o sporządzenie uzasadnienia w niniejszej sprawie wniósł jedynie pełnomocnik oskarżyciela prywatnego, Sąd odwoławczy zobowiązany jest poczynić na wstępie pewne uwagi.

Dla oczyszczenia przedpola do dalszych rozważań stwierdzić należy, że treść apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, skierowana jest przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze, środkach karnych i obowiązkach związanych z poddaniem sprawcy próbie i taki jest też gravamen tego środka zaskarżenia. Wniesienie zatem wniosku o uzasadnienie przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego co do całości wyroku obejmować może wyłącznie umotywowanie przez Sąd odwoławczy aspektów odnoszących się do wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonej K. S., nie obliguje zaś automatycznie do sporządzenia pisemnych motywów rozstrzygnięcia w odniesieniu do winy oskarżonej. Niezrozumiałym jest wnioskowanie przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o uzasadnienie przez Sąd Okręgowy zagadnień dotyczących oceny zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie i poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, przesądzających o winie tej oskarżonej, które de facto przez wnoszącą apelację pełnomocnik oskarżyciela prywatnego nie były kwestionowane (vide strona 2 i 3 przedmiotowej apelacji). Z tych też względów Sąd odwoławczy ograniczył zatem pisemne motywy rozstrzygnięcia.

Zdaniem Sądu odwoławczego, w uzasadnieniu pisemnym wyroku, sporządzonym z dbałością o uwzględnienie wszelkich faktów w sprawie istotnych, Sąd Rejonowy poddał niezbędnej analizie logicznej zebrane dowody, w sposób w pełni przekonujący oraz zgodny ze wskazaniami wiedzy i życiowego doświadczenia przedstawiając, na jakich przesłankach oparł swoje własne przekonanie o istnieniu dostatecznych podstaw faktycznych i logicznych dla osiągnięcia pewności co do sprawstwa i winy oskarżonej K. S. w zakresie zarzucanego jej czynu. Sąd Okręgowy całkowicie podzielił dokonane ustalenia tego Sądu, jak również ocenę, którym dowodom i dlaczego sąd ten dał wiarę, a które z dowodów i z jakich powodów uznał za niewiarygodne. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, Sąd Rejonowy w oparciu o zasady wyartykułowane w art. 7 k.p.k. prawidłowo uznał oskarżoną winną popełnienia czynu z art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W ocenie Sądu Okręgowego z uzasadnienia Sądu I instancji wynika, że zbadał on oraz uwzględnił wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej. Uwzględnił okoliczności obciążające oskarżoną, w tym motywację i niechęć do oskarżyciela prywatnego, która kierowała nią w momencie publikacji wpisów na forum internetowym Fundacji (...). Przy wymiarze kary jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował dotychczasową niekaralność oskarżonej. Odnosząc się do pierwszego zarzutu przedmiotowej apelacji i orzeczonej wobec oskarżonej K. S. kary, Sąd odwoławczy nie dopatrywał się, ażeby orzeczenie Sądu I instancji nosiło znamiona rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Podnieść należy, że rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w tym przepisie może zachodzić jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na jej wymiar można byłoby przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej. Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonej karę prawidłowo uwzględnił wszystkie okoliczności wpływające na jej wymiar, tj. sposób zachowania się sprawcy, właściwości osobiste oskarżonej oraz sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa i po jego popełnieniu. Ponadto przeanalizował także inne okoliczności istotne dla wymiaru kary, w tym powód którym kierowała się oskarżona zamieszczając przedmiotowe wpisy.

Na wstępie należy zaznaczyć także, iż kluczowym dla rozważań w sprawie wymierzonej oskarżonej kary jest kwestia prawidłowości zastosowania art. 4 § 1 kk. W myśl art. 4 § 1 kk jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. W doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się przy tym, że nie jest dopuszczalne zastosowanie do tego samego czynu elementów dawnej i nowej ustawy, tworzenie swoistego zestawienia obu (lub nawet kilku) ustaw. Zasadą jest - gdy w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna, niż w czasie popełnienia przestępstwa - stosowanie ustawy nowej, a ustawę dawną należy stosować tylko wówczas, gdy jest ona w konkretnej sprawie względniejsza dla sprawcy. Nie jest dopuszczalne stosowanie kombinacji przepisów konkurencyjnych ustaw, chociażby to było dla sprawcy względniejsze (wyrok SN z dnia 6 stycznia 2000 r., III KKN 110/99, LEX nr 51074). Należy również zaznaczyć, iż przy rozstrzygnięciu, czy stara ustawa jest względniejsza dla sprawcy w danym konkretnym przypadku, należy uwzględnić całość przepisów starej i nowej ustawy (także ustaw pośrednich), a więc cały stan prawny dotyczący konkretnego przestępstwa i jego sprawcy. Każdą z ustaw należy przy tym ocenić nie tylko z punktu widzenia np. grożących kar, lecz na tle całokształtu przepisów uzasadniających odpowiedzialność karną, zaś przy dokonywaniu oceny konkurujących ze sobą ustaw powinno brać się pod uwagę całą ustawę, a nie jej poszczególne uregulowania. Podsumowując należy stwierdzić, iż ocena, która z owych ustaw jest względniejsza dla sprawcy, in abstracto nie jest w ogóle możliwa, lecz zawsze wymaga uwzględnienia okoliczności konkretnego przypadku. Od chwili popełnienia przez oskarżoną przestępstwa (tj. od dnia 27 listopada 2011r. do 16 czerwca 2012 roku) do dnia orzekania doszło do nowelizacji ustawy Kodeks karny i to m.in. ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20.03.2015 r. poz.396.) oraz ustawą z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy- Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 17.04.2015 r.). Zmiany dotknęły m.in. kar, w tym ich wymiaru, oraz środków karnych (również odnoszących się do czynu tego rodzaju, jaki przypisano oskarżonej). Wspomniane ustawy obowiązywały już w dniu wyrokowania przez Sąd I instancji (14 czerwca 2016 roku).

W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji trafnie doszedł do przekonania, iż w okolicznościach przedmiotowej sprawy najwłaściwszą i najbardziej sprawiedliwą formą reakcji karnej na zaistniałe zdarzenie będzie wymierzenie oskarżonej kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych, przy zastosowaniu warunkowego zawieszenia wykonania tejże kary grzywny na okres 2 lat próby. Za powyższym przemawia charakter popełnionego czynu, okoliczności podmiotowe i przedmiotowe jego popełnienia. Tak orzeczona kara grzywny i ustalenie wysokości stawki dziennej uwzględnia warunki osobiste i rodzinne oskarżonej, oraz fakt, że posiada stałe źródło dochodu w postaci emerytury. Kara orzeczona przez Sąd jest adekwatna do stopnia winy oskarżonej. Sąd I instancji, wymierzając oskarżonej karę grzywny, przy zastosowaniu dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania, nie bagatelizuje sposobu i motywacji działania oskarżonej, która w rzeczywistości pomawiając Fundację(...) podjęła działanie na niekorzyść podmiotu zajmującego się m.in. ratowaniem bezpańskich i chorych zwierząt. Powyższe bez wątpienia zasługuje na dezaprobatę i krytykę, jest niezrozumiałe także z punktu widzenia działalności jaką zajmowała się osobiście sama oskarżona. Niemniej Sąd zobligowany jest przy wymiarze kary mieć ma baczenie na dyrektywy art. 53 k.k. Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego w sytuacji braku wywiązania się z nałożonych na oskarżoną K. S. przez Sąd obowiązków w prawomocnym wyroku może podejmować stosowne działania zmierzające do wszczęcia postępowania wykonawczego co do zarządzenia warunkowo zawieszonych kary grzywny. Niemniej na tym etapie postępowania tak orzeczona przez Sąd I instancji kara winna spełnić swoje cele i zmotywować oskarżoną do postępowania zgodnie z prawem.

Abstrahując, od powyższego, jako że w momencie orzekania należało zastosować ustawę względniejszą dla sprawcy, uwzględniając powyższe rozważania Sąd odwoławczy uzupełnił w punkcie II. części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonej K. S. kary grzywny o art. 4 § 1 k.k., albowiem jak wynika z rozstrzygnięcia Sądu I instancji rodzaj kary warunkował jej wymierzenie zgodnie

z powołanym przepisem. Jedynie na skutek błędu redakcyjnego przez Sąd I instancji nie doszło do uzupełnienia podstawy prawnej tak orzeczonej kary. Powyższe wynika pośrednio także z tego, iż na moment orzekania przez Sąd I instancji warunkowe zawieszenie wykonania kary grzywny bez powołania się na art. 4 § 1 k.k. nie mogłoby mieć miejsca, o czym przesądza aktualne brzmienie art. 69 § 1 k.k.

w brzmieniu ustalonym przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 roku, obowiązującym od 1 lipca 2015 roku.

Z powołanych wyżej względów Sąd Okręgowy w punkcie III. części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku uzupełnił podstawę prawną orzeczenia wobec oskarżonej nawiązki

o art. 4 § 1 k.k. Uzasadnienie apelacji wskazuje, że skarżący akceptuje w efekcie decyzję Sądu

I instancji o orzeczeniu nawiązki, natomiast kwestionuje jej wysokość. Tego też dotyczy końcowy wniosek tej apelacji.

Nawiązka pełni zadania przede wszystkim represyjne, ale pełni zarazem funkcję zryczałtowanego odszkodowania. Nie służy kompensacji całości szkody, bez względu na jej rzeczywiste rozmiary. Wysokość nawiązki jest przecież ustawowo ograniczona. Jak trafnie dostrzega sam autor apelacji, przy określaniu wysokości nawiązki uwzględnia się dyrektywy sądowego wymiaru kary,

o których mowa w art. 53 k.k., bowiem celem jej orzeczenia jest głównie wzmoczenie indywidualno-prewencyjnego oddziaływania kary. Taki cel spełni nawiązka w kwocie 3.000 zł, jaką orzekł Sąd

I instancji. Nie ma ona symbolicznej wysokości wobec uzyskiwanych przez oskarżoną dochodów

z tytułu emerytury, lecz stanowi z jednej strony realną dolegliwość, z drugiej zaś pozwala na możliwie szybkie naprawienie części poniesionej przez pokrzywdzonego szkody. Dalszych roszczeń z tym związanych pełnomocnik oskarżyciela prywatnego może dochodzić w procesie cywilnym, tam też mogą być przeprowadzone dowody służące wykazaniu faktycznej zasadności tych roszczeń. W ocenie Sądu Okręgowego straty niematerialne, jakie poniósł oskarżyciel prywatny w związku ze zniesławieniem

go przez oskarżoną nie przekraczają zasądzonej kwoty. Oskarżyciel prywatny nie wykazał przed Sądem by poniósł wymierne straty materialne w wyniku pomówienia, za które należałaby mu się rekompensata

we wnioskowanej wysokości. Z tych względów Sąd odwoławczy nie uwzględnił wniosku skarżącego wskazanego w punkcie 2 apelacji.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz dążność do jednolitości wyroku i stanu prawnego na moment orzekania, uwzględniając w części wniosek pełnomocnika oskarżyciela prywatnego wyrażony w punkcie 3. apelacji Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok zmienił także w ten sposób,

że w punkcie III. podstawę prawną orzeczenia wobec oskarżonej obowiązku probacyjnego uzupełnił

o art. 4 § 1 k.k. i określił czasokres umieszczenia wpisu z przeprosinami na stronie internetowej Fundacji (...) na okres 3 miesięcy. W ocenie Sądu Okręgowego krąg osób mogących zapoznać

się z wpisami oskarżonej na stronie internetowej i forum należącym do fundacji (...), pomimo powszechnej jego dostępności, był ograniczony poprzez potencjalne grono osób zainteresowanych działalnością Fundacji (...). Mając na względzie ewentualną możliwość rozpowszechnienia informacji zniesławiającej Fundację (...) przez oskarżoną w dobie komunikacji internetowej poza wspomnianym forum, nie można uznać by wpisy które oskarżona opublikowała wyłącznie tam tak dalece przyczyniły się do pomówienia Fundacji (...) by celowym było umieszczenie przeprosin przez oskarżoną na forum Fundacji (...) na okres 5 lat, jak wnioskowała strona.

Ponadto, mając na uwadze wniosek pełnomocnika oskarżyciela prywatnego wyrażony

w punkcie 4. przedmiotowej apelacji, mając na uwadze kierunek apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, jak i brak rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w tym zakresie- Sąd Okręgowy na podstawie art. 72 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku zobowiązał oskarżoną K. S. do usunięcia wpisów zamieszczonych na stronie internetowej Fundacji (...) objętych czynem przypisanym oskarżonej w wyroku, w terminie 2 tygodni od uprawomocnienia się wyroku. Powyższe rozstrzygnięcie w ocenie Sądu odwoławczego pozostaje kluczowe z punktu widzenia przedmiotu rozpoznania niniejszej sprawy. Zasadnie podniósł skarżący, że brak usunięcia takich wpisów prowadziłby do ciągłego zniesławiania oskarżyciela prywatnego i powodowałoby to pogłębianie wyrządzonej Fundacji (...) szkody.

W pozostałej części Sąd odwoławczy nie znajdując powodów do zmiany orzeczenia zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Na podstawie art. 628 pkt. 1 kk Sąd I instancji należycie zasądził od oskarżonej z oskarżenia prywatnego na rzecz oskarżyciela prywatnego poniesione przez niego koszty procesu

w kwocie 6.511,50 zł. Sąd I instancji prawidłowo uznał za celowe zwolnienie oskarżonej od kosztów sądowych na podstawie art. 624§ 1 kpk, wskazując jednocześnie, iż K. S. nie uzyskuje wysokich dochodów. Nadto, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 628 k.p.k. i art. 629 k.p.k.

w zw. z art. 634 k.p.k., zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżyciela prywatnego kwotę 1845, 00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej zgodnie ze złożoną przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego fakturą (k. 707). Sąd Okręgowy, na mocy art. 624 § 1 k.k., uwzględniając obciążenia finansowe oskarżonej związane z koniecznością wywiązania się z obowiązków nałożonych prawomocnym wyrokiem zwolnił K. S. od kosztów sądowych

w postępowaniu odwoławczym, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w dyspozytywnej części wyroku.

SSO Anna Kalbarczyk SSO Adam Bednarczyk SSO Anna Zawadka